

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **D. R.** skazanego z art. 586 k.s.h. i innych
po rozpoznaniu w dniu 12 września 2023 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu bez
udziału stron w trybie art. 532 § 3 k.p.k.
wniosków w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego
we Wrocławiu z 9 listopada 2022 r. sygn. II AKa 216/21, zmieniającego wyrok Sądu
Okręgowego we Wrocławiu z 22 grudnia 2020 r. sygn. III K 362/16;
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

**nie uwzględnić wniosków i odmówić wstrzymania wykonania
zaskarżonego kasacją wyroku.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z 22 grudnia 2020 r. sygn. III K 362/16 uznał D. R. za winnego popełnienia następujących przestępstw:

- z art. 586 k.s.h., za które wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I wyroku)

- z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 311 k.k. i art. 90 ust. 1 i art. 87 ust. 1 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz przestępstwa z art. 93 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach w zw. z art. 12 § 1 k.k., przyjmując, że zostały one popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem tej samej sposobności oraz stanowią ciąg przestępstw i za to, na podstawie art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 57b k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) lat i (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 87 ust. 1 ustawy z dnia 15

stycznia 2015 r. o obligacjach - grzywnę w liczbie 400 (czterystu) stawek dziennych, przyjmując, że wysokość jednej stawki wynosi 20 (dwadzieścia) złotych (pkt II wyroku)

- z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości i za to wymierzył mu karę grzywny w liczbie 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując, że wysokość jednej stawki wynosi 20 (dwadzieścia) złotych (pkt III wyroku).

Ponadto, na podstawie art. 86 §1 k.k. i art. 91 § 2 k.k., w miejsce kar jednostkowych i ciągu przestępstw, orzeczono karę łączną 6 (sześć) lat i 9 (dziewięć) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w liczbie 500 (pięciuset) stawek dziennych, przyjmując, że wysokość jednej stawki wynosi 20 (dwadzieścia) złotych (pkt VI wyroku).

Sąd pierwszej instancji na podstawie art. 46 §1 k.k. zobowiązał także wymienionego do naprawienia całości szkody wyrządzonej przestępstwem, poprzez wskazanie w rozstrzygnięciu szeregu konkretnych podmiotów oraz kwot zasądzonych na ich rzecz (pkt X wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z 9 listopada 2022 r. sygn. II AKa 216/21, zmienił zaskarżony wyrok wobec D. R. w ten sposób, że:

1. w miejsce ciągu przestępstw przypisanego oskarżonemu w pkt. II części rozstrzygającej przyjął, że zachowania opisane w pkt. II i III części wstępnej wyroku stanowią czyn ciągły kwalifikowany z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 311 k.k. i art. 90 ust. 1 i 2, art. 87 ust. 1 i 2, art. 93 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującej do 30 czerwca 2015 r. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i karę grzywny 400 (czterystu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) zł.

2. stwierdził utratę mocy kary łącznej pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny orzeczonych w pkt. VI części rozstrzygającej (pkt I wyroku). W związku z tym, na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującej do 30 czerwca 2015 r., za zbiegające się przestępstwa przypisane oskarżonemu D. R. w pkt. I i III części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku oraz w

punkcie I.1 wyroku wymierzył mu karę łączną 5 (pięciu) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny 440 (czterystu czterdziestu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na 20 (dwadzieścia) zł (pkt IV wyroku). W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec D. R. i innej oznaczonej osoby - utrzymał w mocy (pkt III wyroku).

Od tego rozstrzygnięcia kasację wywiódł obrońca D. R., w której to podniósł zarzut bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (pkt 1 kasacji) oraz zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego mających istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. naruszenia art. 452 § 2 k.p.k. i art. 452 § 3 k.p.k. (pkt 2 kasacji) oraz art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. (pkt 3 kasacji);

Ponadto obrońca w kasacji zawarł wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia. Z tożsamym osobistym wnioskiem zwrócił się skazany w piśmie z dnia 23 sierpnia 2023 r.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej oraz oddalenie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia okazały się bezzasadne.

Na mocy art. 532 § 1 k.p.k., w przypadku wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy ma możliwość wstrzymać wykonanie zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Przywołana powyżej regulacja procesowa nie formułuje natomiast przesłanek, od których uzależnione jest wstrzymanie wykonalności zaskarżonego kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Jednocześnie mając na uwadze wynikającą z art. 9 k.k.w. zasadę niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, stwierdzić należy, iż możliwość, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym.

W zakresie możliwości wstrzymania wykonalności prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela pogląd utrwalony w orzecznictwie, w którego świetle: „wstrzymanie wykonalności prawomocnego orzeczenia ze względu na swoją wyjątkowość powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa” (postanowienie Sądu Najwyższego z 23 maja 2022 r. sygn. V KK 130/22; podobnie: postanowienie Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2020 r., sygn. III KK 5/20; Sądu Najwyższego z 18 listopada 2003 r., sygn. IV KK 347/03). Następstwo tego rodzaju mogłoby mieć miejsce w sytuacji, gdy już pobieżna analiza kasacji, nakazuje przewidywać ewentualność jej przyszłego uwzględnienia. Sąd Najwyższy nadto zauważa, iż nadzwyczajny charakter kasacji i związane z nim skutki procesowe zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k., prowadzą do wniosku, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić, kiedy ewentualność uwzględnienia kasacji jawi się jako wysoce prawdopodobna.

Analiza materiałów postępowania, wniosków o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia oraz ich uzasadnień – nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionych kasacji – w ocenie Sądu Najwyższego w niniejszym składzie, nie prowadzi do stwierdzenia okoliczności, które uzasadniałyby wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia wobec tego skazanego.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

[f.n]

